

Thomas Reinholdt Rasmussens prædiken 3. søndag i advent

Taler

Thomas Reinholdt Rasmussen
Biskop over Aalborg Stift

Dato

12. december 2021

Sted

Budolfi Kirke, Aalborgs Domkirke

Omstændigheder

Thomas Reinholdt Rasmussen holdt denne prædiken, da han blev indsat som biskop over Aalborg Stift.

Prædikentekst

Lukasevangeliet kapitel 1, vers 67-80

1 Vi lever i reformernes tid. Vi lever i en tid, der altid synes at være optaget af at få tingene reformeret. Vi lever i reformernes tid. Tit, når vi tiltræder, så kan der lyde tanker og udsagn om reformer, og om at nu skal tingene være i orden og nu skal de være nye.

5

Og det er på sin vis godt. Vi skal ville noget med det, der omgiver os. Vi skal ville noget med det.

Således er det med skoleområdet, med sygehusene, og med mange andre ting.

10 Men det er næsten som om, at vi ofte tror, at paradiset kun er én reform væk, og hvis vi nu bare kunne nå rundt om næste hjørne, så ville tingene gå op i en højere enhed. Vi må kunne reformere os ind i paradiset eller i hvert fald ind i en slags ideal tilstand, hvor det hele går op i en højere enhed.

15 Det skyldes selvfølgelig også, at vi lever i en tid med stor velstand både materielt, økonomisk og menneskeligt. Og det er godt. Det er godt, at vi har det materielt godt. Det har mennesker aldrig taget skade af.

20 Men derfor er det også som om, at vi ikke helt kan forstå hvorfor tingene så ikke virker? Hvis vi har det så godt, hvorfor virker tingene så ikke? Hvorfor er der brug for reformer? Idealtilstanden må vente lige rundt om hjørnet i det mindste.

25 Vi har det som vagabonderne hos Storm P., hvor den ene saligt siger til den anden: "Vi mennesker er så gode", hvorpå den anden svarer: "Hvorfor er vi det så ikke?"

Der er altid noget med dette. Der er noget underligt ved at tingene egentlig skulle være så gode, men der er knas i maskineriet. Derfor drives vi måske af reformiver. For det kan da ikke passe, at det ikke kan lykkes. Det kan da ikke
30 passe, når vi nu er så gode og tingene egentlig er så optimale. Derfor tilskyndes vi til at sætte reformer i kraft.

Det er selvfølgelig klart, at vi vil det. At vores institutioner, der skal stå som faste størrelser i et oprørt hav, altid på den ene eller anden måde skal justeres i tidens
35 løb. Tingene forandrer sig og nye ting kommer til. Tingene må justeres. Men den justering skal altid foretages med blik for kernen: hvordan underviser vi bedre i skolen? Hvordan tager vi os bedre af de syge på sygehusene? Og så videre.

40 Men måske burde vi holde op med at tro, at paradiset kun er en reform væk. Måske burde vi holde op med at tro, at vi kan reformere os ind i det perfekte. Der er i hvert ikke noget, der tyder på det. Måske er det kun det stykkevis arbejde, der har nogen effekt. Det stykkevise arbejde, der har blik for kernen; altså hvorfor vi er her. Har blik for hvad opgaven er.

45 Når man hører evangeliet til i dag og hører den lovsang, der lyder fra Zakarias, der profetisk lovsynger det barn Johannes, som han og Elisabeth har fået, så kunne man måske godt komme til at tænke, at hvis man var så profetisk som han, så kunne han måske godt se, at det lille barns liv godt kunne trænge til en
50 reform. For Johannes liv ender jo ikke så godt set fra en forældres synspunkt. Barnet vokser op og lever spartansk, og ender med at henrettes som voksen. En anden med profetisk skuende evner ville måske tænke på en række reformer for at trække det lille barn i en anden retning.

55 Men ikke Zakarias.

Han lovsynger barnet. Og han taler om de store ting, han skal gøre og som skal fylde verden. Og at han skal pege på ham der kommer.

60 Ham, der kommer, som solopgangen fra det høje. Ham, der kommer med syndernes forladelse, hvilket betyder med heling for vores fejl og mangler.

Og den heling kommer uden vores bistand. Den kommer uden vores magt. Den

65 kommer uden vores støtte. For hvem har nogen siden hjulpet solen med at stå
op? Det plejer den at gøre af sig selv. Uden os. Heldigvis. Ellers havde vi vel
udsat den for en reform.

70 For herren kommer som solopgangen fra det høje. Der kommer paradiset. Det
kommer frelsen. Det kommer den dybe sammenhæng.

Og Zakarias kigger på sin søn med profetiske øjne. Han ser på hans liv. Han ser
på hans skæbne. Og han lovsynger det hele med trøst. For han skal pege på alt
det, der er uden for os, og som vi ikke er herre over. Alt det, som grundlæggende
75 giver fylde til verden.

Således lyder evangeliet. Det evangelium, der er som solopgangen fra det høje og
som fylder vores liv med glæde og lys. Det er lige så ustoppeligt som en
solopgang er det. Det kan ikke hindres. Det kan kun modtages. Vi rammes af
80 solen som vi rammes af evangeliet.

For solopgangen fra det høje vil besøge os, og lyse for os alle, der sidder i mørke
og dødens skygge. Det nådens lys vil lyse over os alle og føres os ind på fredens
vej – trods alt. Det er jo det vi tror. Vi tror på en Gud, der gør alting nyt.

85 Så her sidder vi, og her står Zakarias. Samme sted. Lidt frem og lidt tilbage.
Prøver at få livet til at lykkes med lidt reformer og lidt håndkraft. Men over os
alle vil solopgangen fra det høje lyse med nåde, fred og syndernes forladelse.

90 Det er det vi her tror.

Amen

95 **Kilde**
www.aalborgstift.dk

Kildetype
Dokumentation på online medie

100 **Tags**
3. søndag i advent, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/thomas-reinholdt-rasmussens-praediken-ved-bispevielse>